

בס"ד

רבונו נחמן

מברסלב

פירושים

על

פרשת השבוע

כידברא

וְהָיָה כִּי תָבוֹא ... וְשִׁמַּחְתָּ בְּכָל הַטּוֹב אֵת רֵאשִׁית פְּרֵי הָאָדָמָה

בכורים הם בחינת התחדשות, שצריכין להביא הפרי המתבכר ומתחדשת בכל שנה, להביאה מיד לבית ה' ולהודות עליו לה' ולספר עליו את כל הצרות שעברו על ישראל מתחלתם, ובחסדו ונפלאותיו הנוראים הצילנו, כמו שכתוב בודוי בכורים: וְעֲנִיתָ וְאָמַרְתָּ לִפְנֵי ה' אֱלֹהֶיךָ אֲרָמִי אָבִי וַיֵּרֶד מִצְרָיִם וַיֵּגֶר שָׁם בְּמִתִּי מֵעַט וַיְהִי שָׁם לִגְוִי גָדוֹל עָצוֹם וְרַב וַיִּרְעוּ וְכוּ'. כי עקר חיוב בכורים מרמוז על התחדשות, שצריכין להתחדש בכל פעם ולהתחיל בכל פעם מחדש ואל יבהלו רעיוננו על כל ההרפתקאות והמניעות והתנכרות היצר הרע וכו' וכו' וכל מה שעובר עליו, כי יזכר חסדי ה' ונפלאותיו אשר עשה עמנו בכלליות ובפרטיות ממצרים ועד הנה. וגם מקדם שירדו למצרים בעת שרדף לבן הארמי את יעקב, וכל מה שעבר בין יעקב ולבן בעת שעבד אצלו ולבן רמה אותו עשרת מונים ולא נתנו אלקים להרע עמדתו וכו'. ולא די שלא עלתה בידו לאבדו חס ושלום כרצונו הרע, אף גם הוציא ממנו בנותיו רחל ולאה שעל-ידם נבנה העולם והעמיד מטה שלמה מהם, שהם השבטים הקדושים, שעל-ידם עקר התגלות האלקות בעולם, כי לא היה בהם שום פסול, וכלם ענו ואמרו בשעת הסתלקות יעקב: שָׁמַע יִשְׂרָאֵל ה' אֱלֹהֵינוּ ה' אֶחָד וכו'. וכל מה שעבר על ישראל מאז ועד הנה אין כל פה יכול לדבר וכו'.

וכן בפרטיות עוברים כל אלו הבחינות על כל אחד מישראל, כי כל אחד עומדים עליו בחינת לבן ועשו ומצרים וארבע מלכיות וחילותיהם, וכלם עומדים על ישראל בכל דור ודור בכלליות וכן בפרטיות עומדים כלם על כל אחד ואחד לכלותו חס ושלום, והקדוש-ברוך-הוא מצילנו מידם. דהינו כל הרדיפות וההסתות וההתנגרות שהיצר הרע וחילותיו מתגרים בכל אדם בכל יום ובכל עת, שהכל נמשך מבחינת הקלפות הנ"ל לבן ועשו וכו', כי גם לבן ועשו ומצרים כל התנגרותם בישראל היה רק שהתלבש הבעל דבר בהם להתנגרות בישראל על שהם הולכים בדרך ה' שמסר להם אברהם אבינו, וחזקים באמונת הבורא היחיד המשיג ומושל בכל וכו'. וכן בכל דור ודור עומדים שונאים בגשמיים ורוחניים למנע ולבטל ממלאכת שמים וכו'. והקדוש-ברוך-הוא עוזרנו בכל פעם, כמו שאנו אומרים שלש פעמים בכל יום: ועל נסיד שבכל

וְהָיָה כִּי תָבוֹא ... וְשִׁמַּחְתָּ בְּכָל הַטּוֹב צְרִיכִין לעלות לארץ-ישראל בשמחה, כמו שמבקשין (בתפלת מוסף לשלש רגלים): שֶׁתַּעֲלֵנוּ בְּשִׂמְחָה לְאֶרְצֵנוּ. וכתוב (ישעיה לח, י): וּבָאוּ צִיּוֹן בְּרִנָּה וְשִׂמְחָת עוֹלָם עַל רִאשָׁם. וכתוב (שם ה, יב) כִּי בְּשִׂמְחָה תֵצְאוּ. ועל-כן בשמיני עצרת ושמחת תורה שאז עקר גמר תקון המלכות בשלמות שנה מרמוז על ארץ-ישראל, שנוקה לנגס בתוכה במהרה בימינו, על-כן אז השמחה גדולה מאד, כי עקר השמחה כשבובשין ארץ-ישראל. וכמו שכתוב (דברים כו, א יא): וְהָיָה כִּי תָבוֹא אֶל הָאָרֶץ וכו'. ושמחת בכל הטוב וכו' וכן הרבה. (הלכות בציצת הפת - הלכה ד, אות טו)

כ"ב

וְלִקְחַתָּ מִרֵּאשִׁית כָּל פְּרֵי הָאָדָמָה

בשמביאין את הבכורים צריכין להתודות ולהזכיר חסדי ה' ונפלאותיו עלינו עם סגולה שבחר בנו מכל העמים וכו'. וזה שאומרים בודוי בכורים ארמי אבד אבי וירד מצרימה ודרשו רבותינו ז"ל לבן בקש לעקר את הכל לבן הוא בלעם שהוא בחינת עמלק בידוע שהם עקר זממת הנחש, שרוצים לעקר את ישראל לגמרי חס ושלום להתגבר על כל אחד בתאוות רעות מאד הנמשכין מזממת הנחש ולעקרו לגמרי חס ושלום חס ושלום. אבל ה' לא יעזבנו בידו והקדים לרחם עלינו על-ידי שנתן לנו את התורה שמתקנת הכל. וזהו בחינת בכורים שהם תקון לחטא אדם הראשון לגרש ולבער זממת הנחש בחינת לבן ועמלק מישראל שאחיותם בבחינת מתיקות הדבש, המרמוז על תאוות עולם הזה שנדמה למתיקות הדבש בתחלה, ואחריתה מרה כלענה. ועקר כל התאוות הם תאוות המשגל שהוא רע הכולל, כי "דבש" בגימטריא "אשה" כמובא, ושם צריכין להתגבר ביותר ולשבר התאוה ולהסתכל על הסוף כי אחריתה מרה כלענה, רחמנא לצלן, ושם עקר המלחמה להיות גבור כובש את יצרו, שזה בחינת: "מה עז מארי ומה מתוק מדבש", כי על-ידי בכורים הבאין מהדבש מתקנין זאת. ועל-כן צריכין להזכיר בודוי בכורים ארמי אבד אבי שהוא לבן בחינת עמלק שהם עקר זממת הנחש. כי על-ידי בכורים מתקנים כל זה וזוכין לעקר ולמחות זכר עמלק בחינת לבן הארמי ולזכות לקדשת ישראל קדשת התורה שקבלנו בשבועות שהוא יום הבכורים. (הלכות סימני בהמה ותייה מהורה - הלכה ד, אות כז לפי אוצר היראה - ברית, אות נז)

יום עמנו ועל נפלאותיה שבעל עת ערב ובקר וצהרים הטוב כי לא כלו רחמיה וכו'.

ואין שום עצה להנצל מכל זה, כי אם אמונה שלמה בה' יתברך, שהיא בחינת התחדשות, בחינת (איכה ג): חדשים לבקרים רבה אמונתך, הינו שידע האדם האמת לאמתו שאינו יודע כלל, כלל כלל לא. רק יתחזק עצמו באמונה הקדושה שקבלנו מאבותינו הקדושים, ואל יבלבל אותו שום דבר שבעולם, כי אין אנו יודעים כלל, רק כפי שהורו אותנו רבותינו ז"ל: הם אמרו והם אמרו, הם אמרו — שצריכין לשבר כל התאוות שבעולם לא מבטיח עברה כל שהיא, בודאי צריכין לברח ממנה יותר מבורח מן האש, אלא אפלו תאווה בעלמא ושום תנועה שאינה ברצון הבורא יתברך, צריכין לברח ולהתרחק ממנה בתכלית הרחוק, כי הוא פוגם מאד בגופו הישראלי ובכל העולמות אלפי אלפים ורבי רבבות התלויים בו. והם אמרו — שאפלו אם עבר האדם מה שעבר, אפלו אם עבר על כל התורה בלה אלפים פעמים, רחמנא לצלן, אף-על-פי-כן אין שום יאוש בעולם כלל וצריך להתחיל בכל פעם מחדש, כי ה' יתברך מקבל תענוג ושעשועים מהנרוע שבגרושים, אדרבא, זהו עקר גדלותו יתברך בשהרחוקים מאד מאד ממנו, מודים בו יתברך ומתחזקים באמונה ומודים ומשבחים אותו יתברך וכו' (פמבאר כל זה בדברי רבנו ז"ל במה פעמים).

על-כן צריכין להתחדש בכל פעם בבחינת בכורים, שהם בחינת התחדשות כנ"ל. וזה שכתוב בראשית וכו', ודרשו רבותינו ז"ל (בראשית רבה א, ד): בשביל בכורים שנקראים 'ראשית', ברא העולם, כי עקר בריאת העולם היה בשביל בחינה זו, בחינת התחדשות, שהיא בחינת בכורים, בחינת ראשית, בחינת בראשית ברא אלקים וכו', ששבביל 'ראשית' ברא אלקים את השמים וכו', שעקר בריאת שמים וארץ היה בשביל ראשית, דהינו שיתחיל האדם בכל פעם מראשית באלו היום הוא ראשית התחלתו, כי זה עקר תקון העולמות, כי גם ה' יתברך מחדש אותם בכל יום מחדש ממש, כמו שאומרים: ובטובו מחדש בכל יום תמיד מעשה בראשית, וכמו שאומרים בכל יום: עושה חדשות וכו'.

ועל-כן נסמך תכף בפרשת 'והיה כי תבוא' אחר מצות והיו בכורים ומעשר: היום הזה ה' אלוקיך מצוה לעשות וכו', וכתוב שם: היום הזה נהיית לעם וגו'. אשר אנכי מצוה היום. ופרש רש"י שם: בכל יום יהיה דומה בעיניך באלו היום נכנסת

עמו בברית וכו'. הינו כנ"ל, כי זה עקר בחינת בכורים, בחינת התחדשות בכל יום באלו היום נכנס בברית ומתחיל להרגיל עצמו לכנס בקדשת ישראל. (הלכות בשר בחלב — הלכה ד, אות יג)

כו,טו

השקיפה ממעון קדשך

יש שם שבשרוצים לעשות מלך משתמשין בזה השם והשם הוא קמ"ה ראשי-תבות "השקיפה ממעון קדשך (דברים כו, טו) וזה בחינת (דניאל ב): "מהעדה מלכין ומה'קיים' מלכין". וזה שנאמר ביוסף (בראשית לו, ז): "והנה קמ"ה אלמתי". (קצור לקוטי מוהר"ן — סימן רלד, ד)

כו,טז

היום הזה ה' אלוקיך מצוה לעשות את החקים האלה

עקר הקדשה הוא לזכר בכל יום ויום שזה היום מנוי וספור, וצריכין לצאת בו חובת היום בזה היום דיקא. ועל-כן אסור להאדם לדחות את עצמו מיום ליום, רק לידע היטב כי זה היום לא יהיה לו כל ימי חייו, כי יום המחר הוא ענין אחר לגמרי, והלואי שיוזכר למחר לצאת ידי חובתו, לפרע להשם יתברך חובת היום של יום המחר בעצמו. וזה בחינת: "היום אם בקולו תשמעו", הינו: אם תרצו לשמע בקולו, צריכים אתם לזהר בזה, לידע היטב שהעקר הוא היום הזה דיקא שאתם עומדים בו, ושללא לדחות עבודת השם מיום אל יום, חס ושלום, וכמו שכתוב: "היום הזה ה' אלוקיך מצוה לעשות וכו'" היום הזה דיקא, וכתוב: "אשר אנכי מצוה היום" דיקא. וזה בחינת: "למנות ימינו בן הודע וכו'", כי צריכין לבקש על זה מהשם יתברך, וכן להזכיר את עצמו בכל פעם בפה מלא, כי הדבור יש לו כח גדול לעורר את האדם ולהזכירו שידע היטב כי כל ימי חייו מנויים וספורים, וצריכין לזהר לפרע חובת כל יום בזמנו. כי באמת כל יום ויום יש בו חכמה ושכל מיוחד, שזה עקר אור היום שהוא השמש, שהוא בחינת השכל הקדשה, וכמבאר בפנים. אבל בכל יום יש חשך שקודם לאור, כי הלילה קודם ליום בסדר הבריאה, כמו שכתוב: "ויהי ערב ויהי בקר וכו'". ובשרשו בקדשה הוא תקון גדול מה שהחשך קודם לאור, כי החשך הוא בחינת העדר הדעת, בחינת צמצום המחין, שעקר תקון וקבלת המחין על-ידי זה דיקא כנ"ל. אבל

מחמת פנים מעשי בני־אדם, שזה בחינת פנים מעוט הלכנה, על־ידי־זה נמשך להסמך־אחרא, בחינת מלכות הרשעה, וניקה חס ושלום מבחינת חשך וצמצום הנ"ל, ואזי מתגבר חס ושלום חשך ממש, שרוצה להחשיך אור היום לגמרי, הינו שרוצה לבלבל את הדעת ולהחשיך את אור האמת, שהוא אור השכל והחכמה אמתית המאיר בכל יום ויום, שהוא עקר אור יום. ומזה נמשכין כל המניעות והעכובים והבלבולים שבכל יום, שמהם נמשכין כל הטעויות הנ"ל, שהאדם רוצה לדחות זה היום, עד שעל־פירב נדמה לו להאדם כאלו אין זה היום נמנה ונספר כלל בימי חייו, כאלו היום זה אי אפשר לעבד את השם יתברך. ובאמת בודאי, כפי השתטחות והתפשטות הסמך־אחרא שבכל יום ויום, בודאי קשה מאד לעסוק בעבודת השם, בפרט בתפלה, ששם עקר התגברות הבלבולים. אבל צריכין לידע היטב, כי אף־על־פי־כן זה היום הוא יום ועולה בחשבון, ובודאי יש בו טוב ויש בו חכמה ושכל מיחד דקדשה, שצריכין להמשיכן בזה היום דיקא, רק שהחשך מכסה עליו, כי הקלפה קדמה לפרי, וזה בחינת המניעות והבלבולים וכו' שמתגברין ומשתטחין בכל יום, וצריך האדם להתגבר להשתדל לשבר הקלפה שקדמה לפרי, ולידע ולהאמין שדיקא בזה היום יכול להתקרב להשם יתברך לפי בחינתו, ואם תדרשנו ימצא לה, ואזי יזכה למצא הטוב שבוזה היום דיקא. וזה בחינת מה שמוכא בזה הקדוש: לית יום דלית בה טוב וכו', וכל יומא אית לה גדר מלבר, דלא יעול כל בר־נש להחוא טוב, כגון חשוכא דכסיא לנהורא וכו'. ומזה נמשך כל הטעויות והדחיות של כל אדם שבכל יום, שנגדמה לו כאלו היום הזה אינו כלום וכאלו אינו מימי חייו, וכאלו היום אי אפשר להתקרב להשם יתברך כלל, כאשר נמצא זה ברב בני־אדם שאינם מפקחים על דרכיהם היטב; בפרט כשיש לו איזה סבה ומאדע לטוב או להפך, חס ושלום, שאזי היום מתבלבל אצלם לגמרי, עד שרוב ימיהם כלים בזה להבל ולריק, רחמנא לצלן, כגון ביום זה הוא ירד ויומא דשוקא, וביום זה צריך לחשב חשבונותיו, ובזה היום יוצא לדרך, ובאלו הימים הוא בדרך נע ונדר ומטלטל, ובזה היום בא מן הדרך וצריך להרים המשאוי מעל העגלה ולסדר הסחורה ולחלקה כראוי וכו', וביום זה נודמן לו איזה מריבה וקטטה עם אחד, וביום זה נקרא על איזה סעודה, וכיוצא בזה בטולים ובלבולים שונים בכל יום ויום, עד שבמעט בכל יום נמצא בו בטול ובלבול גדול. ואפלו בשאר הימים שאין

בו מארעות כאלה, נדמה לו גם־כן על־פירב בכל יום, כאלו היום הזה אינו כלום וכנ"ל. וכל זה נמשך מהגדר מלבר שיש על הטוב שבכל יום ויום, שזה נמשך בשרשו מבחינת החשך שקדם לאור. וזה שכתוב (מיכה ז): "יום לבנות גדריה, יום ההוא ירחק חק. יום הוא ועדיף יבוא למני אשור וכו'" (עין רש"י שם), הינו, שישראל אומרים אל העכו"ם, שהם בחינת הסמך־אחרא והקלפות המסבבין את הקדשה, שמהם כל המניעות והבלבולים הנ"ל, והם מעקמין ומבלבלין לב האדם כל־כך עד שיוכל למעות חס ושלום כאלו היום הזה לא בא רק בשביל הסבות והמארעות והמניעות והבלבולים, שהם בחינת הגדר מלבר הנ"ל, וכאלו אין בו טוב כלל, חס ושלום. וזה הוא: "יום לבנות גדריה, יום ההוא ירחק חק" שאתם אומרים, שהיום הזה לא בא רק בשביל לבנות הגדרים והמסבבים, שהם המניעות והדחיות שבכל יום, אבל הוא רחוק לעסוק בזה היום בתורה שנקראת חק. וזה: "יום ההוא ירחק חק", שבזה היום ירחק חק, שהיא התורה, כי אי אפשר לעסוק בתורה ועבודה בזה היום מחמת המניעות והדחיות הנ"ל; אבל באמת אינו כן, כי "יום הוא ועדיף יבוא", כי בודאי זה היום הוא יום גמור, ובודאי נשתדל ונתגבר לעסוק בזה היום דיקא בתורה ועבודת השם ולשבר את הגדרים שלכם, עד שנוכה להתקרב להטוב שבזה היום דיקא. (הלכות פקדון וארבעה שומרים – הלכה ד, אותיות ה ו ז לפי אוצר היקרא – יראה ועבודה, אות קמה, עין פנים; ועין פסח וספירה, אותיות קנז קנח; התחזקות, אות קיז)

כו, טז

היום הזה ה' אלקיך מצוה לעשות את החקים האלה

היום אם בקולו תשמעו (תהלים צה). זה כלל גדול בעבודת השם, שלא ישים לנגד עיניו כי אם אותו היום, הן בעסק פרנסה והצטרכותו צריך שלא יחשב מיום לחברו, כמובא בספרים, וכן בעבודתו יתברך לא ישים לנגד עיניו כי אם אותו היום ואותו השעה. כי כשרוצין לבגס בעבודת השם, נדמה להאדם כאלו הוא משא כבד, ואי אפשר לו לשא משא כבד כזו, אבל כשיחשב שאין לו רק אותו היום, לא יהיה לו משא כלל, וגם שלא ידחה את עצמו מיום ליום לאמר: מחר אתחיל, מחר אתפלל בכונה ובכח כראוי, וכיוצא בזה בשאר העבודות, כי אין לאדם בעולמו כי אם אותו היום ואותו השעה שעומד בו, כי יום

המחרת הוא עולם אחר לגמרי. היום אם בקולו
תשמעו – היום דיקא. והבן. (לקוטי מוהר"ן חלק א
– סימן ערב)

כו,י

את ה' האמרת היום

כשאדם מתבודד ומפרש שיחתו וצעריו לפני
השם יתברך, ומתודה ומתחרט על גדל הפגמים
שעשה, אזי גם השכינה כנגדו מפרשת לפניו
שיחתה וצערה ומנחמת אותו, כי כל פגם ופגם
שפגם בנשמתו, פגם אצלה גם-כן, כביכול. וזה
בחינת (דברים כו): את ה' האמרת וה' האמירך
וכו'. והיא מנחמת אותו שתבקש תחבולות לתקן
כל הפגמים. (לקוטי מוהר"ן חלק א – סימן רנט)

כו,ד

אשר אנכי מצוה אתכם היום

עקר העצה לעבודת השם יתברך לחשב בכל יום
ויום שאין לו רק זה היום בלבד, שזה בחינת
"היום אם בקולו תשמעו", כמבאר במקום אחר.
וצריכין שלא לחשב רק אותו היום, בבחינת "זה
היום עשה ה' וכו'", ועל-ידי-זה יזכה לעבודת
השם, וכמו-כן יזכה שממנו לא יהיה עבוב משיח,
כי עקר ביאת המשיח תלוי בזה, כמו שאמרו
חז"ל: אימתי יבוא מר? היום 'היום אם בקולו
תשמעו'. וכפי עבודת ישראל המקימים זאת
ועובדים בדרך זה את השם יתברך בכל יום, בן
מתנוצץ קרן משיח בכל יום, עד שסוף כל סוף
תבוא על-ידי-זה הנאצלה בשלמות, וכל אחד כפי
חלקו בהתקרבות משיח, בן יזכה אז להתענג על
ה' ולשבע מטובו הגדול שישפיע עלינו אז.
(הלכות מתנה – הלכה ה, אות מז לפי אוצר
היראה – יראה ועבודה, אות קלז)

ומשם נמשך המתקה לכל הדינים ולכל
הצמצומים, שהם שרש כל השנויים העוברים על
האדם בכל עת, לכל אחד כפי מקומו ושעתו.
ותדקדק בכל ספר דברים ותמצא, שבכל מקום
שמזהיר את ישראל על קיום התורה, שמזכיר
בכל פעם תבת "היום" להורות ולהעיר את כל
אחד, שהעקר להתחיל להתקרב היום, הינו בכל
יום ושעה שעומד בו. וזה בחינת: "ויברך משה אל
כל בני ישראל, הסבת ושמע ישראל היום הזה
נהיית לעם", ופרש רש"י שם גם-כן בבאור יושר:
בכל יום יהיה דומה בעיניך כאלו היום נכנסת
עמו בבית הינו כנ"ל. וזה: "הסבת ושמע",
שפרשו מלשון "הטה אונך ושמע היטב היטב",
הינו, שדבר זה צריכין להטות אונן ולבבו לשמע
ולחבין ולקבלו בלב היטב, שהיום הזה נהיית
לעם, דהינו בכל יום ובכל שעה. וזה שדרשו
רבתינו ז"ל: "הסבת" הם, ואחר-כך פתת,
שפרשו, שבכל למודי התורה הקדושה צריכין
בתחלה ללמד ואחר-כך לעין היטב, בבחינת
'לגמר אנש וחדר לספר', הינו שבענין זה עצמו,
לידע ולזכר בכל יום ובכל שעה שהיום הזה
נהיית לעם כנ"ל זה הענין צריך להאזין ולזכר
היטב, בבחינת הם ואחר-כך פתת, כי צריכין
לקבלו בכלליות, בפשיטות, ואחר-כך צריכין
לכתת ולעין בו היטב בכל שעה ורגע, לידע בכל
שעה שעתה עוברת שעה מימי חייו, ויזכר עצמו
שיש שכל הכולל שיכול להמתיק ולתקן הכל,
ועל-ידי-זה יוכל להמשיך את עצמו לקים "היום
הזה נהיית לעם לה' אלקיך", היום דיקא, וכן בכל
יום ושעה, בבחינת "לרגעים תבחנונו" כנ"ל.
(הלכות פקדון וארבעה שומרים – הלכה ה, אות
לו לפי אוצר היראה – יראה ועבודה, אות קמט)

כו,ט

היום הזה נהיית לעם

מבאר בדברינו פעמים הרבה, שזה כלל גדול
בעבודת השם, שצריך להתחיל בכל פעם מחדש,
כמו שאמרו רבותינו ז"ל על פסוק: "היום הזה
נהיית לעם", כאלו היום נכנסת עמו בבית,
ובכל יום ויום יהיו בעיניך כחדשים, כי באמת כל
הכלבולים והנפילות וירידות שיש להאדם בכל
פעם, הכל הוא על-ידי רבוי המחשבות מיום
שעבר ליום הבא ומשעה לשעה, ורב העולם הם
בעיני עצמן כזקנים, וכל אחד נחשב בעיני עצמו
כאלו כבר נזקן בדרכיו שרגיל בהם ימים רבים,
עד שנדמה לו שאי אפשר לו לשוב עוד לדרך
אחר, ומחמת זה מראים את עצמן לגמרי
מלהתקרב להשם יתברך, ואפלו מעט העבודה

כו,ט

הסבת ושמע ישראל

צריך כל אדם לידע בכל יום ובכל שעה ורגע
מימי חייו, שתלויים בו כל הנפשות של כל
הדורות העתידין לצאת ממנו, ובהם תלויים כל
נפשות בית-ישראל, כי כל ישראל ערבים זה
בזה, כי חייב כל אדם לומר: בשבילי נברא
העולם, כמו שאמרו רבותינו ז"ל: בזמן שאדם
זוכה זוכה לו ולדורותיו ולדורות דורותיו עד סוף
כל הדורות, ומכריע את כל העולם בלו
לכף-זכות, ולהפך להפך, רחמנא לצלן. וכל זה אי
אפשר לתקן בשלמות, כי אם על-ידי
הצדיק-האמת, בחינת שכל הכולל, ששם נכללין
כל הנפשות, אשר ישנו פה ואשר איננו פה,

והמצות שמקיימים הוא כמו מצות אנשים מלמדה, ועושים אותה בלי התעוררות וחיות, והכל מחמת הזקנה שקפצה עליהם, שנחשבים בעיני עצמן בזקנים, שזה מוזק מאד מאד לעבודת השם. כי לא מבעיא מי שאינו הולך בדרך הישר, ונדמה לו כאלו כבר נזקן במעשיו ואי אפשר לו להשתנות עוד לטובה, שזה בודאי מוזק בלי שעור, כי יכול לילך לאבוד לגמרי אם לא יתעורר להתחדש, שזה עקר התשובה, בחינת "השיבנו וכו' חדש ימינו בך", אלא אפלו הכשרים קצת, ואפלו צדיקים וחסידים אם הם בזקנים בעיני עצמן ועושים עבודתם בזקן הרגיל מכבר בזה, גם זה אינו טוב, כי עקר שלמות העבודה הקדושה הוא התחדשות בכל פעם, בבחינת "וקווי ה' יחליפו כח יעלו אבר בנשרים". ומי שמחזק עצמו בזה להתחיל בכל פעם מחדש, בודאי לא יפל מעבודתו לעולם אפלו אם יעבר עליו מה, כי צריך האדם לסלק מדעתו וממחשבתו לגמרי היום שעבר או אפלו השעה העברה, וידמה בעיני עצמו בכל יום ואפלו בכל שעה כאלו היום נולד, בבחינת "אני היום ילדתיך", וכאלו באותה שעה נולד וכא לעולם ורצה להכיר את מי שאמר והיה העולם. ואף-על-פי שכבר היה בן אלפים ורבות פעמים, שרצה להתחדש ולהתחיל להתקרב להשם יתברך ולא עלתה בידו, ואפלו אם נפל בכל פעם למה שנפל, רחמנא לצלן, אף-על-פי-כן אל יסתכל על זה כלל וישבח כל זה, כי זה היום והשעה שעומד בו עתה עדין לא היה בעולם, ומי יודע מה יכול ליכות עדין באותו היום ובאותה השעה, כי השם יתברך מחדש בטובו בכל יום תמיד מעשה בראשית ואין רגע דומה לחברתה, כי בכל רגע ורגע משתנה מעמד ומצב ומהלך המזלות וכוכבים, ועל-ידי-זה משתנים המאורעות לאין מספר בין הנולד ברגע זה לנולד ברגע האחרת. ומזה יכולין להסתכל ולהבין מדעתו השנויים הגדולים הנעשים בכל רגע ורגע בעולמות העליונים לאין קץ ומספר, שזה בחינת "ולבושין דלבש יומא דא לא לבש ביומא אחרא", במבאר כל זה בכתבי האר"י. וכל אלו השנויים לאין קץ של כל העולמות, הכל הוא בשביל האדם, לקרב אותו על-ידי-זה לעבודת השם יתברך, ששביל זה נברא הכל. נמצא שאין ראיה כלל מיום לחברו, כי אף-על-פי שעד הנה היה מה שהיה, אף-על-פי-כן כפי השתנות מעמד ומצב כל העולמות עכשו בזאת השעה, והכל בשבילו, כי חייב כל אדם לומר בשבילי נברא העולם יכול להיות שדיקא עתה יתקרב באמת להשם יתברך אם יתחיל מעתה.

וכן צריך האדם לומר ולחזק את עצמו להתחיל בעבודת השם מחדש בכל עת ובכל שעה בכל מה שיוכל, לחטף בזו השעה תורה או תפלה או איזו מצוה; ואם אינו יכול לעשות דבר באותה שעה על-כל-פנים יחזק את עצמו לכסף ולהשתוקק להשם יתברך, כי רצון וכסופין דקדשה יקר מן הכל, במבאר במקום אחר. והעקר להשליך ולסלק מעצמו כל החכמות שמכבר, שמשם נמשך כל הבלבולים המבלבלים אותו מיום לחברו, שכל זה מהסברות והחכמות של הכל שהרגל בהם מנעוריו, שנאחזו בהם זהמת הנחש, והם בבחינת עץ הדעת טוב ורע. ומי שרוצה להתקרב באמת להשם יתברך, צריך שיסלק מעצמו כל החכמות והסברות אלו ויבטל דעתו באמת נגד הצדיקי-אמת, כאלו אין לו שום שכל עצמו כלל. ואפלו אם נדמה לו שנמשכה לו סברא זאת מאיזה ספר אף-על-פי-כן מאחר שהסברא הזאת מרחקת אותו מהשם יתברך, צריך לסלקה מדעתו, כי זה ידוע שגם בהתורה יש שני כחות, במאמר רבותינו ז"ל: זכה, נעשית לו סם חיים, לא זכה וכו'. ובאמת אין יודעין כלל, כי בכל דור ובכל יום משתנים העולמות לאין מספר כנ"ל, וכן נשתנים הברורים של הניצוצות שצריכין לבררן בכל פעם, כל אחד לפי מדרגתו, עד אשר באמת אין שכל בלב האדם לעמד על כל זה בשלמות. ואפלו שלמה המלך, עליו השלום, אמר על זה (קהלת ז'): "אמרתי אחקמנה, והיא רחוקה ממני", במבאר ב'עין-חיים' בתחלתו. על-כן זה עקר החכמה של כל אחד, לסלק החכמה והשכל של עצמו לגמרי נגד הדעת של הצדיקי-אמת, ויקים מה שכתוב: "לא תסור מן הדבר אשר יגידו לך ימין ושמאל" אפלו אם נדמה לו שאומר על ימין שהוא שמאל וכן להפך, וכמאמר רבותינו ז"ל. (הלכות בשר בחלב – הלכה ד, אותיות א ב ג י לפי אוצר היראה – יראה ועבודה, אות נה; ועין עוד השניף לזה התחזקות, אותיות נט ס סא)

בח, מז

תחת אשר לא עבדת את ה' אלקיך בשמחה

שמחה דקדשה הוא בודאי דבר גדול מאד, דהינו לשמח בה' ובתורתו הקדושה, שזה עקר שלמות העבודה, כמו שכתוב (דברים כח): תחת אשר לא עבדת את ה' אלקיך בשמחה וכו'. כי שמחה דקדשה היא הנקדה הקדושה של כל המצות, כמו שכתוב (תהלים יט): פקודי ה' ישרים משמחי

החללים רק בשביל נפילת האמונה, בבחינת (דברים כח): והפלא ה' את מכתך מכות גדלות ונאמנות וחלים רעים ונאמנים. ונאמנים דיקא, כי הם באים על-ידי פגם אמונה, כי על-ידי נפילת האמונה באים מכות מפלאות, שאין מועיל להם לא רפואות ולא תפלה ולא זכות אבות. (לקוטי מוהר"ן חלק ב – סימן ה,א)

לב. כי העקר הוא לזכות לשמח בה', בבחינת (שם קד) אנכי אשמח בה', וכמו שכתוב (שם לג): כי בו ישמח לבנו וכו', וכתוב (שם מג) ואבואה וכו' אל אל שמחת גילי, וכתוב (שם לב) שמחו בה' וגילו צדיקים, וכתוב (שם צז): ה' מלך תגל הארץ וכו', ישמחו השמים ותגל הארץ וכו'. ועל זה אמר שלמה המלך עליו השלום (קהלת ח): ושבחתי אני את השמחה אשר אין טוב לאדם וכו' כי אם לאכל ולשתות ולשמח, שדרשו רבותינו ז"ל: 'לאכל ולשתות ולשמח' בשבתות וימים טובים.

כי באמת מי שהוא בכלל האמונה הקדושה האמתית, יש לו לשמח כל ימיו בכל עת ובכל רגע, כשיזכר את עצמו הטובה והחסד הנפלא שעשה ה' ותברך עמו על-ידי משה רבנו עליו השלום, אשר פתח את עינינו והמשיך עלינו את האמונה הקדושה להאמין בה' ובמשה עבדו, לקיים תורתו ומצותיו הקדושים בכל יום, אשר אפלו פושעי ישראל מלאים מצות כרמון. ובכלנו מאמינים באלקים חיים ומלך עולם, חי לעד וקיים לנצח, אדון כל לעלא מן כלל ולית לעלא מנה, יתברך שמו בפי כל חי לנצח. ואי אפשר לבאר בכתב ובעל פה עצם השמחה הזאת, כי לגדלתו אין חקר, כי השמחה הזאת הוא לכל חר כפום מה דמשער בלבה, בבחינת נודע בשערים בעלה וכו', כמבאר מזה במקום אחר. (הלכות תפלה – הלכה ה, אות ח)

בח,נט

והפלא ה' את מכתך ... מכות גדלות

ונאמנות וחלים רעים ונאמנים

העקר הוא האמונה, וצריך כל אחד לחפש את עצמו ולחזק את עצמו באמונה. כי יש סובלי חללים, שיש להם מכות מפלאות, והם סובלים

שלום

שבח

לאחינו כל בית ישראל

הוצאת חומשים עם פירוש
הלקוטי הלכות

במחיר הקרן

125 ₪ לסט (5 כרכים)

פרטים והזמנה : 054-8429006 (מאיר)